

УДК 792:378.4

*Анастасія Сарапина,
магістр історії
Київський університет імені Бориса Грінченка
ORCID ID 0000-0002-8127-6556*

Театр – це частина мого студентського життя і залишиться зі мною назавжди

Abstract. The director of the students' theater «Borysfen» tells the story of the activities of the theater troupe in 2009-2020.

Keywords: students' theater «Borysfen», History of «Borysfen» theater in 2009-2020, Faculty of History and Philosophy, Borys Grinchenko Kyiv University, head of «Borysfen» theater Sagan G.V.

Протягом усіх віків театр трансформувався, удосконалювався і наповнювався новими ідеями і методами. Не дивно, що заснувати театр в університеті Бориса Грінченка випало саме історико-філософському факультету. Першим керівником у 2009 р. стала викладачка кафедри всесвітньої історії та методики Л. О. Розвадовська. Вона заклала перші цеглинки до розвитку студентського театру.

У 2010 р. керівником театру стає Саган Галина Василівна, професорка кафедри всесвітньої історії. Театральному гуртку потрібна була назва, ідентифікація та амбіції. Спільним рішенням тогочасної трупи з'явилась назва – «Борисфен». Першим режисером театру став студент спеціальності «Історія» – Борис Попельнюк. Студентам сподобалась ідея, що популяризувала українську драматургію. Завдяки театру знаходили спільні інтереси, нові знайомства. Театральну трупу підтримував гуртожиток, де актори провели багато вистав для студентів. Всеукраїнські історичні та філософські турніри також радо вітали театр. Спільна атмосфера та самовіддача приносили свої плоди – про «Борисфен» дізнавались все більше. Протягом цих років трупа розширялась і приймала до своїх лав нових студентів.

2010 р. – вистава «Мазепа»

2010 – performance «Мазепа»

2013 р. – вистава «Мазена»

2013 – performance «Mazera»

У 2014 р. новим режисером став Дмитро Горбатовський, студент спеціальності «Інформатика». Театр почав розширюватись та показувати свої вистави у школах та на профорієнтаційних заходах. Вистави також були різноманітні – «О Норе, а де Бальзак?», «Кайдашева сім'я», «Вечора на хуторі близь Диканьки». Сценарії були близькі глядачеві та викликали то сміх, то душевний трепет. Дмитро започаткував тренінги з акторськими методиками, які допомагали акторам доторкнутись до цієї непростой професії.

2014 р. – вистава «О Норе, а де Бальзак?»

2014 – performance «Oh Nore, where is Balzac?»

У 2016 р. відбувся Всеукраїнський турнір з історії, де театр виступив із виставою «Мина Мазайло», після якої моє серце на всі студентські роки стало належати «Борисфену». З того року, я, Сарапина Анастасія, стала режисером театру. До університету починало вступати все більше людей, а ми хотіли транслювати думки в маси. Театр розширювався і виступати у аудиторіях було вже тісно. Ми поставили собі завдання вийти на сцену та ставити вистави вдвічі більше ніж раніше! Набираючись досвіду театр гастролював по школам та проводив репетиції з п'єсами різних драматургів – у тому числі і сучасних. У відповідь на наші зусилля – відбувся перший вихід на велику сцену. Неймовірно хвилювання, після виступу змінилось надихаючим щастям. Ставили ми тоді «Вечори на хуторі близь Диканьки» і навіть паперовий місяць нам здавався справжнім. Ми це зробили і далі амбіціям не було меж. Починали ставити все більше вистав, створювати афіші та заявляти про себе. Ми мали невелику сімейну трупку, що прагнула довести світу – мистецтво театру не згасає! Нашими провідними драматургами були Неда Неждана та Олег Миколайчук, що заповнили серця багатьох студентів і стали перлиною нашого театру.

2017 р. – вистава «Вечори на хуторі близь Диканьки»

2017 – performance «Evenings of a farm near Dykanka»

Із кожним роком людей у залі ставало більше і кожного разу виходячи на сцену крім відповідальності ми пишались собою та один одним. Після виступу кожного разу влаштували затишні посиденьки, де обговорювали п'єсу та наші емоції. Кожного разу репетиції ставали дедалі складнішими, ролі продуманими, а ми серйознішими. Зважаючи на першочерговість навчання, ми знаходили творчі сили у театрі. Потужна мотивація не давала нам опустити руки. Для мене це була сім'я, частина університетського світу без якого я не уявляла свого життя. Сподіваюсь, моя трупа відчувала те саме. Це був той світ, де імпровізація на сцені була частиною сценарію, запізнення на репетиції – робочою затримкою, музичний супровід – особистим концертом.

Із 2018 р. наша трупа почала рости – тепер ми стали великою сім'єю зі своїми тарганями в голові (а не в гуртожитку), радостями та печалями. Почали брати активну участь у соціальних проектах і навіть поставили дві історичні реконструкції. Ми раді були бачити всіх, але вижили найсильніші. Ми брали участь в українських фестивалях, на одному з яких зайняли друге місце серед авторських театральних колективів. Звичайно, були і невдалі моменти – але ми сприймали це з гумором та вчилися на своїх помилках. У 2018 р. я поїхала на навчання до Вільнюса і в.о режисера стала Анастасія Щерба – студентка спеціальності «Реклама та зв'язки з громадськістю». Настя віддавала всю свою щирість для створення чарівної п'єси «Афінські вечори», де наші герої не просто грали, а жили своїми ролями. Додавалось все більше танців – це почало оживляти наші п'єси. Після мого повернення ми поставили ще пару постановок, однією з яких була «Лісова пісня», у якій був використаний балетний номер на пуантах.

2018 р. – вистава «Амазономахія»

2018 – performance «Amazonomachia»

2018 р. – вистава «Лісова пісня»

2018 – performance «Forest Song»

2019 р. – вистава «Коли повертається дощ». 2 місце на конкурсі «Весняна хвиля»

2019 – performance «When the rain returns». 2nd place in the competition «Spring Wave»

У 2019 р. ми спробувати стрибнути вище голови (і спойлер – у нас це вийшло). Про «Борисфен» знали всі факультети без виключення. Анкети для набору в трупі заповнили більше 100 чоловік. Після цього все, що було далі – здається неймовірним зараз. Кожна людина була пазлом, що займає свою нішу. Ми вирішили поставити мюзикл «Великий шоумен». Для цього нам потрібно було займатись кожного дня вокалом, танцями та акторською майстерністю, записувати пісні зі своїм голосом, шукати костюми на кіностудіях та шити їх самим. Університет підтримав нас у цьому рішенні і допомагав у проведенні репетицій. Через біль, сльози, щастя, обійми – ми це зробили. Складнощів вистачало, були різні думки – і відмінити концерт, і переносити, але ми прийняли тверде колективне рішення. Зібравши великий зал поціновувачів нашого мистецтва та акторів на сцені п'єса вийшла феєричною, шаленою, живою. Я вдячна своєму колектив, що ми разом змогли створити цю казку. Казку, де кожен з нас був героєм!

2019 р. – вистава «Величний шоумен»

2019 – performance «The Great Showman»

2019 р. – вистава «Величний шоумен»

2019 – performance «The Great Showman»

Далі ми взяли участь в історичній реконструкції у Румунії, поїхавши за кордон. Середньовічні танці та небезпечні бої – стали частиною театрального перформансу. Велика дяка клубу реконструкції за можливість відчутти це на собі.

2019 р. – театр «Борисфен», м. Сучава, Румунія

2019 – Borysfen Theater, Suceava, Romania

У 2020 р., на жаль, стався ковід. Але ідей багато, творчих людей ще більше і якщо об'єднатись – все можливо. Головне стати справжньою сім'єю, горіти тим, що робиш і не засмучуватись від невдач. Ми ті, хто ми є, а те, що ми робимо є частиною нас. До нових п'єс!

З любов'ю, Сарапина Анастасія

*Anastasia Sarapyna,
Master of History,
Borys Grinchenko Kyiv University*

Theater is the part of my student life and will stay with me forever

Abstract. The director of the students' theater «Borysfen» tells the story of the activities of the theater troupe in 2009-2020.

Keywords: «Borysfen» students' theater, History of «Borysfen» theater in 2009-2020, History and Philosophy Faculty, Borys Grinchenko Kyiv University, head of «Borysfen» theater Sagan G.V.

Throughout the centuries, the theater has been transformed, improved and filled with new ideas and methods. Not surprisingly, it was the History and Philosophy Faculty that founded the theater at Borys Grinchenko Kyiv University. The first head in 2009 was a lecturer at the World History Department and Methodology L. O. Rozvadovska. She laid the first bricks for the development of student theater.

In 2010, Sagan Halyna Vasylyivna, Professor of the World History Department, became the head of the theater. The theater group needed a name, identification and ambition. The unanimous decision of the troupe of that time was to call it «Borysfen». The first director of the theater was a student majoring in «History» Borys Popelnyuk. The students liked the idea to popularize Ukrainian drama. Thanks to the theater they found common interests, new acquaintances. The theater troupe was supported by a dormitory, where the actors held many performances for students. All Ukrainian historical and philosophical tournaments also welcomed the theater. The common atmosphere and dedication bore fruit. We learned more and more about «Borysfen». During these years, the troupe expanded and accepted new students.

In 2014, the new director was Dmitry Gorbatovsky, a student majoring in Computer Science. The theater began to expand and show its performances to schools and career guidance events. The performances were also varied «Oh Nore, where is Balzac?», «Kaidasheva family», «Evenings on a farm near Dykanka». The scripts were close to the audience and caused laughter and awe. Dmytro started trainings with acting techniques, which helped actors to touch this difficult profession.

In 2016, the All-Ukrainian History Tournament took place, where the theater performed the play «Mina Mazailo», after which my heart for all my student years became the property of Borysfen. Since that year, I, Sarapyna Anastasia, became a theater director. More and more people began to enter the university, and we wanted to broadcast our thoughts to the masses. The theater was expanding and performing in audiences were already crowded. We set ourselves the task to go on stage and put on performances twice as much as before! Gaining experience, the theater toured schools and rehearsed plays by various playwrights, including contemporary ones. In response to our efforts, the first appearance on the big stage took place. Incredible excitement, after the performance was replaced by inspiring happiness. We then staged «Evenings on a farm near Dykanka» and even the

paper month seemed real to us. We did it and there were no limits for our ambitions. They began to put on more and more plays, create posters and declare themselves. We had a small family troupe that tried to prove to the world that the art of theater did not fade away! Our leading playwrights were Neda Nezhdana and Oleg Mykolaychuk, who filled the hearts of many students and became the pearl of our theater.

Every year there were more and more people in the hall and every time we went on a stage, in addition to responsibility, we were proud of ourselves and each other. After the performance, there were cozy get-togethers to discuss the play and our emotions. Each time the rehearsals were getting more complex, the roles thought out, and we became more serious. Given the priority to learning, we found creative forces in the theater. Strong motivation helped us not to lay down. For me, it was a family, a part of the university world without which I could not imagine my life. I hope my troupe felt the same way. It was a world where improvisation on stage was part of the script, being late for rehearsals was a work delay, and music was accompanied by a personal concert.

Since 2018, our troupe has started to grow. Now we have become a big family with cockroaches in our heads (not in the dormitory), joys and sorrows. They began to take an active part in social projects and even staged two historical reconstructions. We were glad to see everyone, but the strongest survived. We took part in Ukrainian festivals, at one of which we took second place among the author's theater groups. Of course, there were some bad moments, but we took it with humor and learned from our mistakes. In 2018, I went to study in Vilnius and became the acting director of Anastasia Shcherba, a student majoring in Advertising and Public Relations. Nastya gave all her sincerity to create the magical play «Athenian Evenings», where our heroes not only played, but lived their roles. More and more dances were added and this started to enliven our plays. After my return, we staged a couple more productions, one of which was «Forest Song», which used a ballet number on pointes.

In 2019, we try to jump above our heads (and spoiler - we succeeded). All faculties, without exception, knew about «Borysfen». More than 100 people filled in the application forms for the corps. After that, everything that happened next seems incredible now. Everyone was a puzzle that occupied its niche. We decided to stage the musical «The Great Showman». To do this, we had to practice singing, dancing and acting every day, record songs with our own voice, look for costumes in film studios and sew them ourselves. The university supported us in this decision and helped with rehearsals. Because of pain, tears, happiness, hugs, we did it. There were enough difficulties, different opinions, to cancel the concert and postpone it, but we made a firm collective decision. Gathering a large hall of admirers of our art and actors on the stage, the play turned out enchanting, crazy, alive. I am grateful to my team that we were able to create this fairy tale together. A fairy tale where each of us was a hero!

Then we took part in a historic reconstruction in Romania, going abroad. Medieval dances and dangerous battles became part of the theatrical performance. Many thanks to the Historical Reconstruction Club «Heritage» for the opportunity to feel it for yourself.

In 2020, unfortunately, there was a Covid-19. But there are many ideas, even more creative people, and if we unite, anything is possible. The main thing is to become a real family, burn with what you do and not be upset about failures. We are who we are, and what we do is part of us. To new plays!

With love, Sarapyna Anastasia